

Philippus Horst/ Brunsvigas, M. Oratoriae ac Philosophiae Practicae Prof.
Publ., suae Facultatis & Academiae totius Senior, L. S. P. D. : Suam erga
patriam quemvis hominem bonum ardentissimo flagrare amore, tam verum
est, quam solem lucere, cum meridies ... P.P. die XXVII. Ianuar. Anno
MDC LVI

Jenae

Horst, Philipp

Phil 2# 00268/04 (260)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007565

urn:nbn:de:urmel-ba7244e9-4777-4dc5-bf28-41666e348e959-00006943-15

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

urn:nbn:de:urmel-ba7244e9-4777-4dc5-bf28-41666e348e959-00006943-15

PHILIPPUS BOSS / BRUNSVIGAS, M.

Oratoriæ ac Philosophiæ Practicæ Prof. Publ., suæ Facultatis & Aca-

demiæ totius SENIOR

L. S. P. D.

Uam erga patriam quemvis hominem bonum ardentissimo flagrare amore, tam verum est, quàm solem lucere, cùm est meridies. Inde hæc apud Euripidem, à Stobæo allegata verba:

Εὐρύπιδης, ὡς τοὺς Φίλους, Φίλοντι βροτῶν.
 εὐδὲ ἰσχυράσαι διωκόμενῳ, ὡς ἐστὶ Φίλον.
 Et rursus: Τί πάρεστιν αὐτῷ Φίλοντι χυνοῦ
 Πολυνίκες quoque apud eundem, quamvis non nescius, infensum sibi fratrem Eteoclem,
 λέγει, Φρονέειν εὖ, καὶ Φρονῶν, ἀφικόμενον
 ἐχθροῦ ἐς αὐτοῦ, ἀδελφὸν ἀγαθαίως ἔχει
 πατρὶδος ἑῶν ἀποτίνας, ἢ δὲ ἀδελφῶν λῆψιν
 λόγον χαλεπὸν, πρὶν ἢ τοῦτο καὶ εἶναι ἔχει.

*Ipsa patria, ut apparet, charissima res mortalibus.
 Non loqui possum, quàm sit res chara.
 Quid paternâ charius esset viro tellure?
 O mater, ego prudens simul atque imprudens perveni
 ad viros inimicos. Verùm necesse est,
 cunctos amare patriam. Quid si quis fecit ait,
 verba funditare gaudet, animum tamen in patriam convertit.*

D'Ulyffe Minerva, Jovem, ut ipsi, qui à Calypso Atlantis filia sermone dulcedine ac blanditiis idhuc detinebatur, reditum in patriam concedat, suis, apud Poëtarum Græcorum principem, sollicitans precibus, ait, quòd si vel fumum suæ terræ, nempe Ithacæ insulæ, liceret ipsi videre, mori non tam renneret, quàm desideraret. Quin Ulyffes ipse mortalium omnium, Deorum (om gentilibus ita loqui licet) immortalium judicio prudentissimus, & juxta Jullium sapientissimus, in sua ad Alcinooum, Phæacum regem, de erroribus ac laboribus suis narratione, quomodo & Circe & Calypso doni ipsam suam detinuerint, & maritum sibi, quamquam frustra, cupiverint, recensens, hæc erumpit in verba:

Ὅς εὐδὲν γλύκειν ἦε πατρίδα, εὐδὲ πατρίαν
 γίνεσθαι, ἐπεὶ καὶ ἡς ὁπότε ποδὶ πόσιος οἴου
 γαίης ἐς ἀλλοδαπῇ νύκτι ἀπὸ δόξης πύκτων

*Ut nihil dulcius suâ patriâ, nèque parentibus
 est, etiam si quâ longè divitem domum
 terrâ in aliena habites seorsum à parentibus.*

Hus tanti in patriam amoris, ut, tam Græcorum quàm Romanorum si excutiamus historicos fundere pro ea ipsam vitam haut paucos, quorum nomina hæc jam pagina non capit, minime distulisse deprehendamus, ortum primum ubi inquirimus, ab Oratore Romano hoc responsum datur, quia patria parens est omnium nostrum. Quòd si ergo parentibus amor, & quæ inde resultant officia, ipsa naturæ lege præcipiente, debentur, multo magis æquum est patriæ isthac deferre, cùm plurima ea contineat beneficia & sit antiquior parens, quæ prælaudati Oratoris Romani apl Nonium sunt verba, nam cæca, ut Procopius ait, parentibus etiam vivendi initium prælit. Hierocles apud Stobæum ita hanc in rem differit: Est patria, per Jovem, velut alter quidam Deus, & primus maximisque paries. Quare qui nomen ei imposuit à re ipsa, non temerè patriam nominavit, vocabulo quidem à patre deducto, pronuntiatio tamen scæmininâ terminatione, ne ex utroque parente mixtum esset. Atque hæc ratio insinuat patriam unam ex æquo diobus parentibus colendam esse. Præferenda itaque omnino est patria utrisvis parentum seorsim: & simul quidem parentes ambo majoris fieri, sed æquali honore dignari. Est autem & alioratio, quæ non tantum æquali, sed majori etiam, quàm simul ambos parentes honore patriam affire monet, nèque solum ipsam præfert, sed etiam uxori, & liberis, & amicis, & absolum sermone rebus aliis omnibus post Deos. Plura quæ addit, citatum apud auctorem videri quæ unum Non malè itaque, binâ jam vix supra nominatus Orator, Chari, inquit, sunt parentes, chari liberi, propinqui, familiares, sed omnes omnium charitates patria una complexa est: pro qua quoniam dubitet mortem oppeteret, si ei sit profuturus? Atque ex hoc patriæ amore ortum quoque ejusdem ducit laudatio, haut raro quibusvis aliis locis aut regionibus, quacunque sint præstantia, dignitate, honore vilius æstimatis & frigidius laudatis. Quicquid enim amore quis complectitur, laudationis honore dignatur, tantum non inferre cælo conatur. Hinc patriæ amantiam antiquitatis prærogativâ, quàm heroicis majorum factis aliis præferre locis suam quisque olim sategerunt. Inter Græciæ populos cum Atheniensibus Argivi de antiquitate & Deorum numeribus certarunt: quemadmodum Ægyptii cum Phrygiis, ut Pausanias & Herodotus, vel cum Scythiis, ut ex Justino ac Diodoro Siculo Marcellinus, Polydorus Virgilius & Ortho Henius in suo Indico, memorant. Arcades sese præstantissimos, ipsâ Lunâ antiquiores jactitabant. Alii ad Deos suam referre originem voluerunt. Sed hæc hæc genus. Suo in patriam Germaniam ducta amore honesto, Juvenis benè licet ac præstantissimus, NICOLAUS MARTINI Hofstadii, de Germanicâ gentis antiquitate ac virtute Heroica, quantum quidem ex antiquitatum inditoribus haurire ipsi industria non segni licuit, orationem conscripsit elegantem: quam addidit proximum Mercurii, qui mensis hujus Januarii decurrentis est XXX, horâ Iidâ pomeridianâ in Collegio majori, Deo favente, est recitaturus. Ejus ad auscultationem, quâ non sîndigna, ut Nobilitate, literaturâ, ac virtute studiosi præstantissimi horâ & loco dictis denso conant agmine, benevolè atque amicè rogo & contendo. P. P. die XXVII. Januarius. Anno MDC LVI.

Typis JOHANNIS NITII

urn:nbn:de:urmel-ba7244e9-4777-4d
 c5-bf28-41666e348e959-00006943-20